

GRUNDLAGSUTSKOTTET

Utlåtande 8/1996 rd
Lagmotion 4/1995 rd

Till Jord- och skogsbruksutskottet

Jord- och skogsbruksutskottet begärde genom en skrivelse av den 13 juni 1995 utlåtande av grundlagsutskottet om lagförslaget i lagmotion 4/1995 rd som avser ändring av lagen om fiske i den form det hade i jord- och skogsbruksministeriets utlåtande om det till utskottet. Grundlagsutskottet uppmanade den 13 oktober 1995 jord- och skogsbruksutskottet att precisera vilket innehåll det lagförslag har som utlåtande begärdes om. Jord- och skogsbruksutskottet meddelade den 12 december 1995 att det med stöd av ovan nämnda lagmotion i sin behandling utgick från lagförslaget i bilagan till sin skrivelse och att dess begäran om utlåtande av grundlagsutskottet gällde lagstiftningsordningen för detta förslag. Grundlagsutskottet har behandlat detta lagförslag som jord- och skogsbruksutskottet utarbetat utifrån lagmotionen. Förslaget ingår som bilaga till detta utlåtande.

Utskottet har hört överinspektören Jaakko Autio och specialplaneraren Harry Kaasinen vid jord- och skogsbruksministeriet, lagstiftningsrådet Veli-Pekka Viljanen vid justitieministeriet, avdelningschefen Elina Lampi-Fagerholm vid Kalatalouden Keskusliitto, ordföranden Hannu Uusitalo vid Keski-Suomen Kalatalouskeskus, ombudsmannen Timo Seppälä vid Finlands Fritidsfiskares Centralförbund r.f., intendenten för Velkua fiskeområde Johannes Pelkonen, ombudsmannen Guy Svanbäck vid Österbottens Fiskarförbund r.f. samt professorerna Mikael Hidén, Antero Jyränki, Ilkka Saraviita och Pekka Vihervuori.

Grundlagsutskottet har behandlat ärendet från statsförfattningsrättslig synpunkt och anför vördsamt följande.

Lagmotionen

I lagmotionen föreslås att mete och pilkfiske skall bli varmansrättigheter och att det skall stadgas om en länsbestämd spöfiskeavgift för handredskapsfiske. Den som betalt en personlig spöfiskeavgift skall vara berättigad att fiska med spö och bete inom de län för vilka han har betalt

avgift. I det lagförslag jord- och skogsbruksutskottet har gjort upp har lagmotionen omarbetats så att arrangemanget innebär att rätten till fiske med handredskap inbegrips i den allmänna fiskerätten. Det blir tillåtet att utan särskilt tillstånd bedriva handredskapsfiske med ett spö och ett bete samt trollingfiske med ytterligare ett viktdrag. Rätten till handredskapsfiske skall bygga på en länsbestämd spöfiskeavgift. Avgiften kan betalas antingen för ett kalenderår eller för en fiskeperiod omfattande högst sju dygn. För mete och pilkfiske skall man i allmänhet inte behöva betala fiskevårdsavgift.

Utskottets ställningstaganden*Statsförfattningsrättslig bedömning*

Allmänt

Med den fiskerätt som ingår i äganderätten till ett vattenområde förstås en skyddad rätt att bedriva fiske inom ett bestämt vattenområde. Fiskerätten inbegriper rätt att ekonomiskt utnyttja vattenområdets fiskbestånd och rätt att ordna vattenområdets användning och skötsel. Rätten till fiske åtnjuter det egendomsskydd som 12 § regeringsformen föreskriver (se GrUU 13/1989 rd).

Lagen om fiske föreslås bli ändrad (8,1 §) så att var och en mot en spöfiskeavgift (88,2 §) skall ha rätt att utan tillstånd av fiskerättens innehavare också inom enskilda vattenområden med vissa begränsningar bedriva handredskapsfiske med ett spö och ett bete, trollingfiske dock med ytterligare ett viktdrag. Spöfiskeavgift skall inte uppbäras av den som bedriver handredskapsfiske inom egna vattenområden eller med tillstånd av vattenområdets ägare eller fiskerättens innehavare inom det vattenområde denne besitter.

Handredskapsfiske som en inskränkning i användningen av egendom

Den allmänna rätten att meta och pilka infördes 1982 genom en vanlig lag. Den föreslagna

rätten till handredskapsfiske innebär att ägarens dispositionsrätt begränsas i samma proportion som övrigas allmänna fiskerätt inom vattenområdet ökar (jfr GrUU 5/1981 rd). Egendom är emellertid inte skyddad i grundlag mot alla inskränkningar i dess användning. En förutsättning för att användningen av egendom skall kunna begränsas genom en vanlig lag är att begränsningarna uppfyller de allmänna kriterierna för ett tillåtet undantag från de grundläggande rättigheterna (GrUB 25/1994 rd, s. 4—5).

Den föreslagna rätten till handredskapsfiske uppfyller de krav på att det skall *stadgas om saken genom en lag* och att *inskränkningen skall vara exakt och noga avgränsad* som generellt uppställs på inskränkningar i de grundläggande rättigheterna och friheterna. Enligt utskottets åsikt är det behov av att använda vattenområden för rekreation som ligger bakom tanken på fritt handredskapsfiske med beaktande av hur utbrett fritidsfisket är ett sådant viktigt samhälleligt behov som med tanke på de grundläggande rättigheterna och friheterna kan betraktas som *en godtagbar grund* för en sådan inskränkning av möjligheterna att utnyttja egendom som avses ovan.

Statsförfattningsrättsligt blir den springande punkten hur *omfattningen av den inskränkning i rätten att använda egendom* som föranleds av rätten till handredskapsfiske skall bedömas. Till detta an knyter också *kravet på proportionalitet*. Vad denna bedömning beträffar gäller det i sista hand om begränsningen inskränker ägarens rätt till normal, skälig och förnuftig användning av sin egendom.

För det första kan det konstateras att förslaget till en allmän rätt att bedriva handredskapsfiske i statsförfattningsrättslig mening i sak kan jämföras med att mete och pilkfiske blev tillåtet inom enskilda vattenområden. Om detta stadgades genom en vanlig lag. Rätt till handredskapsfiske innebär enligt utskottets bedömning inte en sådan begränsning av egendomsskyddets centrala innehåll att den kunde införas bara i grundlagsordning.

En inskränkning i friheten att utnyttja egendom bör dessutom överensstämma med kravet på proportionalitet. Detta innebär att begränsningarna bör vara nödvändiga för att uppnå ett godtagbart syfte och att de inte får gå längre än vad som är motiverat med beaktande av det bakom begränsningen liggande samhälleliga intressets tyngd i förhållande till egendomsskyddet. Med anledning av kravet på proportionalitet finns det anledning att vid en statsförfattnings-

rättslig bedömning av saken bland annat ägna uppmärksamhet åt handredskapsfiskets effektivitet, det här aktuella fiskbeståndets art och omfattning, fiskets effekt för vattenområdets bestående avkastning samt fiskerättsinnehavarens behov, förluster och kostnader (jfr GrUU 5/1981 rd).

Enligt till buds stående uppgifter är handredskapsfiske en effektivare fiskemetod än mete och pilkfiske. Värdet av fångsten från handredskapsfiske (spinn- och flugfiske samt trolling, totalt cirka 74 miljoner mark 1994) verkar vara 1,3 gånger så stort som vid mete och pilkfiske. Handredskapsfisket gäller till största delen de stora rovfiskarna, såsom gädda, öring, regnbåge och gös, dvs. samma fiskarter som synnerligen ofta är föremål för vårdåtgärder, närmast utplantering.

I överensstämmelse med vad utskottet framhöll i sitt utlåtande 5/1981 rd, där den allmänna rätten till mete och pilkfiske bedömdes, anser utskottet med hänvisning till det ovan anförda att en allmän rätt till handredskapsfiske i och för sig åtminstone i en del fall till sin art och omfattning kan bli sådan att den kränker ägarens rätt till sin egendom, dvs. till en normal, skälig och förnuftig användning av sitt vattenområde. På det hela taget är det fråga om att den allmänna fiskerätten utvidgas och att vattenområdena utsätts för en ny yttre belastning som är något större än vad den nuvarande allmänna rätten till mete och pilkfiske innebär.

Utgående från det statsförfattningsrättsligt viktiga kravet på proportionalitet är det väsentligt att rätten till handredskapsfiske inte är ovillkorlig enligt förslaget. Med tanke på ägarens faktiska situation har också den omständigheten betydelse att rätten till handredskapsfiske skulle vara begränsad i flera avseenden: handredskapsfiske vore tillåtet med endast ett spö och ett bete, vid trollingfiske med ytterligare ett viktdrag; rätten till handredskapsfiske skulle inte omfatta forsar och strömdrag i lax- eller sikförande vattendrag och inte heller vattendrag där fiske är förbjudet med stöd av något annat stadgande; tävlingar i handredskapsfiske och andra motsvarande evenemang skulle kräva tillstånd; möjligheterna för vattenområdets ägare, arrendator eller dem som fiskar yrkesmässigt inom området att nyttja sin fiskerätt skulle inte få försvåras oskäligt; landsbygdsnäringsdistriktet och för viss tid även fiskeområdet kunde begränsa eller förbjuda handredskapsfiske inom ett visst område; handredskapsfiske skulle inte få förorsaka ägaren eller

innehavaren av en strand olägenhet eller störning; handredskapsfisket kommer att vara begränsat i närheten av någon annans fångstredskap eller en bebodd strand och skulle inte få störa annat fiske. Dessutom kommer de medel som flyter in i spöfiskeavgift i allmänhet att delas ut till fiskevattnens ägare som ersättning för att deras vattenområden används för handredskapsfiske.

Genom dessa begränsningar och arrangeringen i fråga om spöfiskeavgifterna innebär förslaget enligt utskottets åsikt att det i tillräcklig grad genom lagstiftningen ses till att handredskapsfisket inte kommer att utgöra ett hot mot fiskbeståndet och vattenområdets bestående avkastning. Vattenområdenas ägare skyddas genom att olägenheterna av handredskapsfisket minimeras. Enligt lagförslaget har ägaren fortfarande rätt att använda sina vattenområden för fiske eller andra liknande behov. Den begränsning rätten till handredskapsfiske innebär går alltså med tanke på skyddet för ägarens grundläggande fri- och rättigheter inte längre än vad som är nödvändigt för att tillgodose ett i statsförhållningssrättsligt hänseende acceptabelt intresse att använda fiskevattnen för rekreation. Vid bedömningen av frågan har utskottet också beaktat att fiskbestånden, som rör sig fritt i vattendragen, med tanke på statsförhållningen är objekt som har förmögenhetsvärde och kontinuerligt förnyas och att den rätt att fiska inom ett vattenområde som uppstår på grund av ägandet är en synnerligen egenartad form av ägande. Utskottet stannar sålunda för att rätten till handredskapsfiske i föreslagen form inte kränker ägarens rätt till normal, skälig och förnuftig användning av sin egendom.

Rättsskyddsarrangemang

Frågan om ett undantag från en grundläggande fri- eller rättighet skall kunna tillåtas påverkas ytterligare av rättsskyddsarrangemangen. De i detta avseende centrala stadgandena ingår i 11 § lagen om fiske, som nu inte föreslås bli ändrad. Med stöd av denna paragraf kan landsbygdsnäringsdistriktet (1 mom.) och för viss tid fiskeområdet (2 mom.) begränsa eller förbjuda bland annat handredskapsfiske enligt lagförslaget inom ett bestämt område. I paragrafens 2 mom. nämns uttryckligen att vattenområdets ägare kan väcka ett ärende, medan det inte ingår ett motsvarande stadgandet i 1 mom. Enligt utskottets

åsikt är den nuvarande regleringen till fyllest med tanke på grundlagen. Utskottet anser det emellertid vara på sin plats att det i 1 mom. nämns att vattenområdets ägare har rätt att väcka ett ärende i landsbygdsnäringsdistriktet.

Andra omständigheter

Stadgandet om tillstånd i slutet av lagförslaget 8 § 1 mom. bör ostridigt gälla till exempel alla sådana situationer där ett företag anordnar organiserat handredskapsfiske på en annans vattenområde.

I lagförslaget 8 § 2 mom. inbegrips spinnfiske i tillåtet krokfiske. Sedan 4 mom. i överensstämmelse med förslaget blivit upphävt skulle den sålunda utvidgade fiskemöjligheten inte vara begränsad i något avseende. Att 4 mom. upphävs verkar leda till att spinnfiske och redan tidigare tillåtet fiske med nät kunde bedrivas på normala fångstplatser. Lagstiftningen får inte ha den effekten att det till exempel vore möjligt att anordna små trolldävlings på en vattenägares normala fångst- och storrysjeplatser. Enligt utskottets uppfattning finns det anledning att ytterligare omsorgsfullt utreda det ändamålsenliga i att upphäva 8 § 4 mom.

Enligt den öppna fullmakten i lagförslaget 88 § 1 mom. kunde vilken som helst form av pilkfiske genom förordning befrias från fiskevårdsavgift. Även om pilkfiskeavgiften inte då påverkade lagstiftningsordningen för lagen om fiske ansåg utskottet att avgiften var behövlig och ändamålsenlig bland annat med tanke på värden av fiskevattnen (GrUU 5/1981 rd). Utskottet finner inte en öppen fullmakt av denna typ korrekt.

Enligt straffstadgandet i lagförslaget 107 § hotas också den som bedriver fiske, men inte har med sig bevis över betald spöfiskeavgift och som inte kan visa upp det inom sju dygn av fängelsestraff. Hot om fängelsestraff är en överdimensionerad sanktion bland annat i en situation av denna typ.

Med stöd av det ovan sagda anför grundlagsutskottet vördsamt

att det lagförslag jord- och skogsbruksutskottet utarbetat utgående från lagmotion 4/1995 rd kan behandlas i den ordning 66 § riksdagsordningen föreskriver.

I den avgörande behandlingen deltog ordföranden Ville Itälä /saml, medlemmarna Esko Helle /vänst, Gunnar Jansson /sv, Ulla Juurola /sd, Juha Korkeaaja /cent, Heikki Koskinen /saml, Risto Kuisma /sd, Osmo Kurola /saml,

Johannes Leppänen /cent, Riitta Prusti /sd, Veijo Puhjo /vgr, Jorma Rantanen /sd och Maija-Liisa Veteläinen /cent samt suppleanten Reino Ojala /sd.

Avvikande åsikt

Bedömningen av omfattningen av den inskränkning i rätten att utnyttja egendomen som föranleds av rätten till handredskapsfiske är den i statsförfattningsrättsligt hänseende centrala frågan. Den allmänna utgångspunkten och grundlagsutskottets tidigare tolkningspraxis har varit att äganderätten till ett vattenområde är en sådan förmån med förmögenhetsvärde som omfattas av egendomsskyddet enligt 12 § regeringsformen. I och med att den allmänna fiskerätten utvidgas begränsas ägarens användningsrätt i samma proportion som övrigas fiskerätt på vattenområdena ökar. Vidare bör det konstateras att hävdvunnen praxis i fråga om egendomsskyddet inte innebär ett totalt förbud mot alla inskränkningar i användningen. Av hävd har det ansetts att det genom en vanlig lag kan stadgas om begränsningar som inte kränker ägarens normala, skäliga och förnuftiga användning av egendomen. När det bedöms vad som är normal, skälig och förnuftig användning bör utlåtandena av de fiskerisakkunniga enligt vår mening tillmätas stor betydelse.

Om den allmänna fiskerätten kompletteras med en rätt till handredskapsfiske kommer fångstens värde att öka avsevärt. Jämfört med mete och pilkfiske mer än fördubblas fångstens värde, och speciellt betydelsefullt är det att ökningen gäller bestånden av rovfisk och värdefull fisk, eftersom det är vattenområdenas ägare som svarar för att bestånden upprätthålls. Speciellt i skärgården med sina smala vattenområden och talrika yrkesfiskare, som fiskar med fasta redskap, innebär en utvidgad rätt till handredskapsfiske ett oskäligt hinder för normal och förnuftig användning av vattenområdet. Dessutom betyder den en ändring i nuvarande märkningspraxis och betydande ekonomiska extra bördor, något som också för sin del kränker kravet på en skälig användning av vattenområdet.

När rätten att använda egendom begränsas bör också kravet på proportionalitet tas i beaktande. Detta innebär att begränsningarna bör vara nödvändiga för uppnående av ett godtagbart syfte och att de inte får gå längre än vad som är motiverat med beaktande av det allmänna intresset bakom begränsningarna i förhållande till egendomsskyddet. Fiske med handredskap är en fiskeform som det redan nu är lätt att få utöva, varför det i huvudsak inte är en fråga om tillgång till möjligheter när man vill utvidga den till en allmän fiskerätt. Praxis vid försäljningen av fisketillstånd kan visserligen förbättras och utvecklas. När vi granskar sportfiskets omfattning och betydelse är det skäl att beakta att samma rättigheter också gäller EU-medborgare. Denna omständighet har förbigåtts i samband med beställningen på enskilda vattenområden.

Lagförslaget innehåller ett stadgande om att landsbygdsnäringsdistriktet och för viss tid fiskeområdet kan begränsa eller förbjuda fiske med handredskap. Ägaren har tillförsäkrats en sekundär initiativrätt när det gäller att få till stånd en begränsning eller ett förbud. Med tanke på rättskyddet är detta ett säreget förfarande och kringskär för sin del möjligheterna till en normal, skälig och förnuftig användning av egendomen.

Det beredningsarbete som riksdagens jord- och skogsbruksutskott har utfört utgående från lagmotionen är en synnerligen speciell metod i ett så viktigt ärende med så stor allmän betydelse som detta. Beredningen har inte skötts av ett ansvarigt ministerium och inte sänts ut för utlåtande, vilket ett godtagbart förfarande hade förutsatt. Med tanke på lagstiftningens tillförlitlighet hade det varit motiverat att ett förslag om utvidgning av den allmänna fiskerätten hade beretts på bred basis och ingående. Samtidigt hade det varit skäl att ta upp till granskning en totalreform av lagen om fiske inklusive frågan om de tre

nordliga kommunerna. Partiella lösningar av denna typ är ägnade att öka konfliktsituationerna, och lagstiftningens egentliga syfte, nämligen att beakta och jämka samman olika intressegruppers förmåner, kommer inte nu att uppnås.

Med stöd av det ovan anförda anser vi att det nu föreliggande förslaget till lag om utvidgning av rätten till handredskapsfiske till en allmän fiskerätt innebär en sådan inskränkning i den

normala, skäligen och förnuftiga användningen av egendom att lagförslaget kan stiftas bara i grundlagsordning.

Med stöd av det ovan sagda anför vi

att det lagförslag jord- och skogsbruksutskottet utarbetat utgående från lagmotion 4/1995 rd bör behandlas i den ordning 67 § riksdagsordningen föreskriver.

Helsingfors den 26 april 1996

Johannes Leppänen /cent
Juha Korkea-aho /cent

Gunnar Jansson /sv
Maija-Liisa Veteläinen /cent

Jord- och skogsbruksutskottet har utarbetat följande lagförslag utifrån lagmotion 4/1995 rd:

Lag om ändring av lagen om fiske

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen den 16 april 1982 om fiske (286/82) 8 § 4 mom,
ändras 7 § 1 mom., 8 § 1 och 2 mom., 10 § 1 mom., 12, 39, 88 och 89 §§ samt 107 § 7 punkten, sådana
de lyder 8 § 1 och 2 mom. samt 88 och 89 §§ i lag av den 22 december 1993 (1355/93), samt
fogas till lagen en ny 91 a § som följer:

7 §

Inom ett allmänt vattenområde i en insjö har var och en som inte endast tillfälligt är bosatt i en kommun som sträcker sig till insjön rätt att bedriva krokfiske.

området att nyttja sin fiskerätt oskäligt försvåras.

8 §

Utöver vad 6 § 1 mom. och 7 § 1 mom. stadgar om fiske inom ett allmänt vattenområde, har var och en rätt att meta och pilka samt bedriva handredskapsfiske med ett spö och ett bete, trollingfiske dock med ytterligare ett viktdrag, även på annat vattenområde med undantag av forsar och strömdrag i lax- eller sikförande vattendrag samt sådana vattenområden inom vilka fiske med stöd av något annat stadgande är förbjudet. För tävlingar i mete, pilkfiske och handredskapsfiske eller andra motsvarande tillställningar skall inhämtas tillstånd av fiskerättsinnehavaren.

Den som inte endast tillfälligt är bosatt i kommunen får bedriva fångst av siklöja, nors, strömming och vassbuk med nät i havet på ett sådant vattenområde i kommunen som inte hör till allmänt vattenområde och som ligger i yttre skärgården eller gränsar mot en öppen fjärd. Ligger ett sådant vattenområde inom byaråtgång får den som inte endast tillfälligt är bosatt i byn också bedriva krokfiske där, dock inte med långrev.

10 §

Fiske enligt 8 § 1 mom. får inte bedrivas och tillstånd enligt 9 § 1 mom. inte beviljas så att möjligheterna för vattenområdets ägare, arrendator eller någon som fiskar yrkesmässigt inom

12 §

Statens enskilda fisken förbehålls fortfarande staten där de av ålder har varit och fortfarande är i statens besittning. Närmare stadganden om deras användning liksom om nyttjande av statens fiskerätt och bedrivande av fiske på statsägda vattenområden utfärdas genom förordning, varvid yrkesfiskarnas och den lokala befolkningens intressen i första hand skall beaktas. Det som stadgas i 8 § 1 mom. i denna lag tillämpas likväl också på statens vattenområden.

39 §

Vid fiske skall allt sådant undvikas som i onödan kan förorsaka ägaren eller innehavaren av en strand olägenhet eller störning. Mete, pilkfiske och handredskapsfiske enligt 8 § 1 mom. får inte bedrivas utan särskilt tillstånd närmare än femtio meter från ett sådant för fångst utsatt fast redskap eller redskap av garn som är försett med ett tydligt märke, och inte heller så nära någon annans bebodda strand, brygga, badstrand, isväg eller annat jämförligt område att det förorskar följdverkan enligt ovan. Vid mete, pilkfiske och handredskapsfiske enligt denna lag skall olägenhet eller störning för annat fiske inom vattenområdet undvikas.

88 §

Var och en som bedriver fångst av fisk eller kräfta skall betala en fiskevårdsavgift till staten. Avgiften är 80 mark per kalenderår eller 20 mark

för varje fiskeperiod om längst sju dygn. Fiskevårdsavgift tas dock inte ut hos den som inte fyllt 18 år eller den som fyllt 65 år, inte heller hos den som bedriver mete eller pilkfiske enligt 8 § 1 mom. på det sätt som stadgas genom förordning.

Var och en som bedriver handredskapsfiske enligt 8 § 1 mom. skall årligen betala en spöfiskeavgift till staten. Avgiften är 100 mark per kalenderår eller 25 mark för en fiskeperiod om sju dygn inom varje län där han bedriver sagda handredskapsfiske. Spöfiskeavgift tas dock inte ut hos den som inte fyllt 18 år eller den som fyllt 65 år, inte heller för handredskapsfiske som bedrivs inom ett allmänt vattenområde.

Jord- och skogsbruksministeriet uppbär avgifter enligt 1 mom. och landsbygdsnäringsdistriktet avgifter enligt 2 mom. justerade enligt stegringen i levnadskostnadsindex. Justeringen skall ske med fulla tio mark.

89 §

Bevis över att fiskevårdsavgift och spöfiskeavgift betalats skall medföras vid fiske och på begäran uppvisas för ägaren av vattenområdet eller innehavaren av fiskerätten eller för den som inom området har till uppgift att övervaka att stadgandena och bestämmelserna om fiske iakttas.

91 a §

Landsbygdsnäringsdistriktet skall dela ut de medel som flutit in i form av spöfiskeavgifter, minskade med statens utgifter för uppbörden av avgifterna och fördelningen av medlen, kalenderårsvis i efterskott till ägarna av fiskevattnen som

ersättning för att deras fiskevatten används för handredskapsfiske.

Är det belopp som ägaren av vattenområdet enligt 1 mom. får högst 200 mark, delas medlen inte ut till ägaren utan tillfaller det behöriga fiskeområdet.

Medel för ersättningar enligt 1 mom. till ägarna av fiskevattnen beviljas av det behöriga landsbygdsnäringsdistriktet. Fiskeområdena kan tas till hjälp vid utdelningen av medel till ägarna av vattenområdet.

Medlen skall delas ut med hänsyn till den belastning som handredskapsfisket innebär för vattenområdet.

Jord- och skogsbruksministeriet skall vid behov ge anvisningar om andra omständigheter som skall beaktas vid fördelningen av medel.

107 §

Den som

7) bedriver fångst av fisk eller kräfta, fastän han inte betalat fiskevårdsavgift eller spöfiskeavgift till staten, eller som inte har med sig bevis över betald fiskevårdsavgift eller spöfiskeavgift och som inte kan visa upp det inom sju dygn, eller

skall för *fiskeförseelse* dömas till böter eller fängelse i högst sex månader, om strängare straff inte är stadgat i någon annan lag.

Denna lag träder i kraft den januari 19 .
Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan den träder i kraft.

